

gaa langsomt frem bestandig kan faae det Bedste, og det er et Argument, som jeg vilde finde fuldkommen rigtig, naar jeg var vis paa, at man ikke kom til at bruge Skytset, før man fik det bedste; men derfor har man jo aldeles ingen Garanti. Krigsbestyrelsen har med Hensyn til Anskaffelsen af Vaaben til Søbefæstningen holdt sig til det billigste Materiel, forsaavidt Billigheden er forenelig med Virkning og Sikkerhed for Mandskabet, og det er et stort Gode, at det er saa, idet man maa have for Øie, at den Tid kan komme, da det vil være nødvendigt at ombytte det, vi have, med Noget, der er endnu bedre; men at ville udsætte Anskaffelsen, indtil man er kommen til det Bedste, er meget uheldigt. — Men hvor meget jeg end beklager, hvad der er sket paa disse to Punkter, saa beklager jeg dog endnu mere, hvad der er sket for Flaadens Vedkommende. Der kan ganske vist være forskjellige Meninger om, i hvilken Retning vort Søforvar skal gaa, om man skal lægge størst Vægt paa de mindre Fartøier eller paa de større, men derom tror jeg dog Alle ere enige, at vi bør have et vist Antal store Krigsskibe. Nu var der foreslaaet Anskaffelsen af et efter vore Forhold stort Skib af en meget stor offensiv og defensiv Styrke, og dette Skib havde endvidere den Fordel fremfor de andre Nybygninger i de senere Aar, at det havde samlet alle Sagtyndige om sig; men dette Skib er blevet negtet. Jeg beklager, at dette er sket, og at der er kommet Noget i Stedet, hvis Beskaffenhed er uklar; men jeg vil sætte mit Haab til, at der her, saaledes som den høitærede Minister mente, kun er Tale om en Opfattelse af Tilvebringelsen af det større Skib og ikke om Opgivelse deraf. — Efterat den høitærede Minister har udtalt sig saa tydeligt om de Ting, jeg ellers vilde have udtalt mig om, har jeg ikke Mere at tilføie.

Srenson: Den høitærede Finantsminister oplyste, at efter det foreliggende Finantslovsforslag vilde der, naar vi kun tage Hensyn til de løbende Indtægter og Udgifter, være et Overskud af 1,800,000 Rd.; jeg kan dertil føie omtrent 200,000 Rd., som ikke ere optagne i Loven, idet der for Salg af Grunde og Bygninger kun er opført de kontante indkommende Penge, medens der slet ikke findes Noget om de øvrige Indtægter, der paa denne Maade indvindes. Der maa altsaa kunne gjøres Regning paa et Overskud af 2 Millioner, og naar det ses her til, at vi have en Kassebeholdning, hvis Renter ere opførte med 160,000 Rd., saa tror jeg, man maa sige, at den foreliggende Finantslov er meget god, og at det viser en særdeles Lillid til Finantsministeren, naar der for at opnaa dette Maal er givet ham Bemyndigelse til at sælge af Reserverbeholdningen et Beløb af indtil 2,500,000 Rd., og fortaavidt dette Salg ikke kan ske paa hensigtsmæssig Maade, da at optage Laan. Jeg haaber imidlertid, at

Resultatet vil blive dette, at der hverken sælges af Reserverbeholdningen eller optages Laan. — Men medens jeg saaledes finder, at man har Grund til at glæde sig over Lovforslaget i finantsiel Henseende, saa er Forholdet ikke saa heldigt, naar jeg vender mig til det Punkt i Loven, der specielt interesserer mig, nemlig Marinens Budget. Der er ikke der tilstaaet det Beløb, som oprindeligt var begjært, og den høitærede Minister har jo udtalt sig med særdeles Barme om det mislykkede Forsøg paa at skaffe Marinen et større Skib. Jeg tror nu forresten ikke, at man behøver at tage sig den Sag saa nær, eller at det Lab, Marinen har lidt ved Udsalbet af denne Sag, er saa overordentlig stort. Det er ganske vist, at det kan være ønskeligt for Marinen at have store Skibe, men det Vigtigste er dog at have hensigtsmæssige Skibe. Det Skib, der blev foreslaaet, skulde jo være af den saakaldte „Glattontype“, men det er en Type, jeg aldrig har fundet noget Godt ved. Det var et nyt Forsøg, vi skulle gjøre. Vi begyndte ogsaa paa et Forsøg for et Par Aar siden, og det Skib, man tilsigtede, skulde være saa godt; men der bliver dog formodentlig aldrig bygget flere Skibe af den Slags, saa at det altsaa ikke blot er det første men ogsaa det sidste af sin Art. Jeg er nu overbevist om, at, naar vi byggede et Skib af „Glattontypen“, saa vilde det ogsaa blive det første og det sidste, vi kom til at bygge af den Slags her i Landet. Det er for Øvrigt en løierlig Stilling, vi ere komne i, at vi gaa hen og tage en Type, hvorefter der i England for flere Aar siden er bygget et eneste Skib, men hvoraf der ikke skal bygges flere, og gjøre det i den Tro, at det passer efter vore Jarvaende og vore Forhold. Derimod har Marineministeren virkelig i den foreliggende Finantslov faaet en Lillidsbevilling og det en saadan Lillidsbevilling, som jeg ikke tror, at nogen Marineminister har faaet i mange Aar; han har nemlig faaet Lov til at anvende 1 Mill. Rd., ligesom han har Lyst til, aldeles uden Indskrænkning, og det er virkelig storartet. Og der er virkelig Noget at gjøre med denne Million, men det kan ikke negtes, at Marinen ikke har anvendt, hvad den kunde og burde, paa aktive Torpedoer. Her er Noget at gjøre i den Retning, og det er den Vej, vi maa frem paa; thi man kan sige om Panderskibe, hvad man vil, saa er det vist, at der maa komme en Ende paa dem. De blive større og større; men fordi andre Nationer bygge den Slags Skibe, kan det ikke nytte, at vi gjøre det Samme, thi vi komme da tilsidst til at staa fast med vore Skibe uden at kunne røre os med dem. Det er altsaa ikke den Vej, vi skulle fremad paa; nei, vi skulle bygge noget Originalt, Noget, hvorved vi kunne ødelægge Panderskibene, og kunne vi dette, saa er det ligegyldigt, om det sker ved Hjælp af Pandser eller Torpedoer eller hvad det er. Jeg holder ikke af Panderskibe og endnu mindre af